

Sygn. akt V Ua 13/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Opolu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wojciech Sabat

Sędziowie: sędzia Daniel Chorążki

sędzia Joanna Górka- Czerwiak

po rozpoznaniu w dniu **22 czerwca 2020r.** w Opolu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku H. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o zasiłek chorobowy i zasiłek opiekuńczy

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Opolu Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 25 listopada 2019r. sygn. akt IV U 804/18

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II,III i IV w ten sposób, że oddala odwołania i zasądza od wnioskodawczyni H. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 540 zł tytułem zawrotu kosztów zastępstwa procesowego

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Opolu wyrokiem z 25 listopada 2019r. zmienił zaskarżone decyzje organu rentowego z 24 października 2018r. i 22 listopada 2018r., przyznając H. K. prawo do zasiłku chorobowego i opiekuńczego za wskazane w orzeczeniu okresy oraz umorzył postępowanie w części dotyczącej obowiązku zwrotu odsetek ustawowych – decyzja z 22 stycznia 2019r.

Apelację od tego wyroku wniósł organ rentowy, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 17 ust. 1, art. 1 ust. 1, art. 6 ust. 1, art. 32 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby

i macierzyństwa, jak również art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998r.

o systemie ubezpieczeń społecznych, naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 233 §1 k.p.c., oraz sprzeczność ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, wnosząc o zmianę wyroku poprzez oddalenie odwołania względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Spór w sprawie dotyczył decyzji organu rentowego z 24 października 2018r. i 22 listopada 2018r., w których odmówiono H. K. prawa do zasiłku chorobowego i opiekuńczego za wskazane okresy oraz zobowiązano ją do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku. Trzecia z zaskarżonych decyzji datowana na 22 stycznia 2019r. ma jedynie charakter korygujący, określono w niej datę wymagalności odsetek od nienależnie pobranych zasiłków na dzień doręczenia decyzji. Organ rentowy przyjął, że wnioskodawczyni w okresach orzeczonej niezdolności do pracy z powodu choroby i sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem wykonywała czynności zarobkowe, przesyłając elektronicznie, przy użyciu certyfikatu dokumenty do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Podstawę prawną spornych decyzji stanowi art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, który przewiduje, że ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia, jak również art. 35 ust 2 ustawy z którego wynika, że do zasiłku opiekuńczego stosuje się odpowiednio m. in. przepis art. 17, a także art. 66 ust. 2 ustawy w zw. z art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustanawiający obowiązek zwrotu nienależnie pobranych świadczeń. Z niekwestionowanych ustaleń organu rentowego wynika, że postępowanie kontrolne potwierdziło kilkadziesiąt przypadków działań powyżej opisanych (kilkaset dokumentów) miały one charakter systematyczny i dotyczyły całego okresu. Organ prawidłowo przywołał poglądy orzecznicze sprowadzające się do tezy, że praca zarobkowa w rozumieniu cytowanego przepisu oznacza także wykonywanie pozarolniczej działalności gospodarczej, w tym również czynności nieobciążających w sposób istotny organizmu przedsiębiorcy, np. zajęć związanych z podpisywaniem dokumentów. Ilość stwierdzonych przypadków zdecydowanie przeczy tezie odwołania, jakoby podpisywanie dokumentów przy pomocy podpisu elektronicznego miało charakter incydentalny, natomiast kwestia uprzedniego przygotowania dokumentacji przed wysyłką przez męża wnioskodawczyni T. K. nie ma decydującego znaczenia, aktywność w znaczeniu „technicznym” jak określiła to H. K. również stanowi pracę zarobkową ocenianą w ramach przepisu art. 17 ust. 1 ustawy. Wbrew twierdzeniom (zeznaniom) świadka T. K. takiego znaczenia nie ma również umowa dotycząca podpisywania przez H. K. dokumentacji kontrahentów jej męża, profil działalności gospodarczej małżonków jest częściowo zbliżony, w jego ramach dopuszczalne są wewnętrzne uzgodnienia. Nawet jednak w przypadku przyjęcia założenia, że rzeczywista aktywność wnioskodawczyni dotyczyła wyłącznie obsługi jej jedyne go kontrahenta – wspólnoty Mieszkaniowej (...) w G., to z zestawienia przedłożonego do akt sprawy wynika, że H. K. siedmiokrotnie podpisywała elektronicznie dokumenty dotyczące tej wspólnoty. Należy również zwrócić uwagę na istotną treść umów zawieranych przez małżonków K. ze Wspólnotą mieszkaniową (...). W każdym z czterech przypadków były one zawarte na czas nieokreślony, kolejno z T. K., H. K., ponownie T. K., oraz ponownie H. K., co potwierdza pogląd o nierozzerwalnym związku działalności gospodarczych małżonków, przy czym H. K. podpisała umowy w dniach 1 czerwca 2015r. i 1 lipca 2017r. praktycznie bezpośrednio poprzedzających okresy korzystania z zasiłków. Uwzględniając te okoliczności Sąd Okręgowy przyjął, że decyzja organu rentowego jest prawidłowa, w związku z czym na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie. Orzeczenie o kosztach znajduje podstawę w treści art. 98 k.p.c. w zw. z §9 ust 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Daniel Chorążki Wojciech Sabat Joanna Górka- Czerwiak